

[Poul Bøeg.]

tet faktisk netop kun fredningsplanudvalgene, og her står der på side 8 i denne redegørelse, at disse udvalg udgør „en garanti for, at de ideelle og langsigtede interesser, som naturfredningen repræsenterer, får mulighed for at gøre sig gældende ved rejsning af en fredningssag“, og det hedder videre, at „også ved fastlæggelsen af indholdet af fredningen er fredningsplanudvalgenes arbejde væsentligt.“

Det forekommer mig, at ministeren her — og jeg beder ham om ikke at opfatte dette som polemisk, men som udtryk for et forsøg på saglig objektivitet — fremkommer med noget af et hovedargument for, at man absolut bør bevare disse udvalg.

I fortsættelse af dette vil jeg blot gerne pege på, hvad vi på side 21 får at vide om disse udvalgs beføjelser med hensyn til anke, hvor der også peges på betydningen af en ensartet praksis og på, at disse sager gennemføres af sekretariater, der kender sagerne.

Som det sidste punkt i denne forbindelse vil jeg endelig gerne pege på udvalgenes sammensætning, som er nævnt på side 5. Det, der heraf fremgår, er bl. a., at foruden en række folkevalgte medlemmer, ligesom man har det i amtsrådene, er der visse eksperter, herunder en repræsentant for Danmarks Naturfredningsforening og for Friluftsrådet. Vi ville finde det meget uheldigt, om Danmarks Naturfredningsforening ikke stadig skulle være repræsenteret i dette arbejde. Jeg er helt overbevist om og befrygter, selv om det ikke fra ministerens side er tilsigtet, at der heri meget let kunne lægges en nedvurdering af den meget store og væsentlige indsats, som Naturfredningsforeningen har ydet for fredningssagen. Allerede af denne grund mener vi, det ville være uheldigt at gennemføre en ordning, hvorefter man ikke bevarede udvalgene; det ligger jo også på linje med, hvad andre ordførere har været inde på, jfr. eksempelvis, som det blev nævnt fra socialdemokratisk og radikal side, at disse udvalg har fungeret godt.

Vi kommer altså til den konklusion, at udvalgene bør bevares, men det udelukker naturligvis på ingen måde, at man kan drøfte en række enkeltheder med hensyn til sammensætning, med hensyn til formandskab, med hensyn til funktioner, og at man herunder kan og bør være opmærksom på det ønskelige i i videst mulig udstrækning at undgå dobbeltadministration.

Til slut vil jeg blot gerne takke ministeren for det informative materiale, vi har fået, og udtrykke centrum-demokraternes tilfredshed med den klart positive holdning, der dér er lagt for dagen, og tilsige vor støtte til, at fredningssagen til enhver tid får en positiv behandling her i tinget.

Gert Petersen (SF):

Jeg vil først sige tak for ministerens redegørelse. Det er udmærket, at vi får den, inden ministeren har besluttet sig til, hvilke forslag han vil lægge frem, således at vi først kan få en mere åben debat her.

Dernæst vil jeg sige, at jeg er enig med hr. Auken i fortolkningen af de sætninger i betænkningen af 25. maj 1973, som i og for sig danner udgangspunkt for denne drøftelse her.

Videre vil jeg sige, at der forekommer at være to opfattelser af planlægning; vi var også lidt inde på det under det tidligere dagsordenspunkt i dag. Der er en teknokratisk opfattelse, hvor man synes at mene, at det mest effektive — og det er det måske også formelt set — kan man nå frem til ved at slå nogle streger, ved at sætte nogle diagrammer op over kommandofordeling og centralisere så meget som muligt. Så er der altså også en anden opfattelse af planlægning, hvor man lægger mere vægt på det folkelige element, hvor man måske ikke kan sikre en så tilsyneladende hurtig og effektiv planlægning som ved den første variant, men hvor man måske alligevel i højere grad opnår det formål, man egentlig havde sat sig, og derved måske alligevel på længere sigt er mere effektiv end ved den første metode, som kunne se effektiv ud udadtil.